

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Toleti S. R. E. Cardinalis Summa Casuum
Conscientiæ, Sive De Instructione Sacerdotum Lib. VII**

Toledo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

19. De frequentia communicandi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40916

liter peccet, & velit communicari. Tunc ratione communionis præmittenda est confessio. In hoc omnes conveniunt.

Alterum est, qui tempore statuto non communicat, peccat quidem, sed iam non tenetur communicare pro illo anno. sicut, qui non audivit sacrum in die Dominico, non tenetur audire die lunæ; neque, qui solvit diem ieiunij ex præcepto, tenetur alio die ieiunare; sed peccat, nisi iusta excusetur causa. Ita dicit Anton. par. 2. tit. 9. § 3. & Sylvest. verbo Eucharistia 3. § 13. Tabien. verbo communicare, §. 7. Medina qu. de confessione. Soto 4. dist. 18. q. 1. art. 4. quamvis Navar. cap. 21. sum. num. 46. contrarium teneat. At verò, qui non est confessus toto vno anno, semper obligatus manet confiteri; & peccat de nouo, quoties occurrit commoda confitendi occasio. Ita habent Soto, & Medina locis citatis: licet Sylue. loco citato, & An. o. 3. tit. 14. c. 19 § 3. teneant idem esse de confessione dicendum; sed contrarium est probabilius, ut alias probauimus, 3. p. q. 80. art. 11. At verò præter hoc tempus, est aliud etiam obligans, puta, in infirmitate, quando timetur probabiliter mors, qui dicitur mortis articulus: tunc enim obligatur communicare, ut habetur, 26. q. 6 de ijs, ex Concilio Nicen. vbi dicitur, legem antiquam esse, communicare in mortis articulo, & ita habet consuetudo Ecclesiæ, quamvis Palud. d. 9, quæst. 1. dicat, si paulo ante communicauit, non obligari sub mortali, iterum communicare; & probabile hoc est.

De frequentia communicandi.

CAPVT XIX.

PLura dixit de hac materia super 3. p. S. Thom. q. 80. art. 11. At verò, eorum breuis resolutio in aliquibus his conclusionibus consistit.

Prima, nullus de præcepto, & sub mortali tenetur communicare, ultra tempus prædictum in capite præcedenti. Olim quidem frequentior præcipiebatur communicatio, præsertim in anno, ut habetur de consecr. d. 2. c. & si non frequentius, in Paschate, Pentecoste, & Natali; at modo præceptum est, semel in anno, prædicto tempore communicandi.

Secunda, laudabilis, & multum utilis est communicatio frequentior, & magis assidua.

Hoc

Hoc primò probatur ex eo, quòd Eucharistia instituta est in cibum spiritualem: cibus autem frequens debet esse.

Secundò, quia est continua indigentia, datur enim Eucharistia in venialium remissionem, quæ feruorem charitatis remittunt, & in præseruationem à mortali peccato: homo autè frequenter incidit in venialia, & continuo indiget præseruari à peccato, & in gratia recepta conseruari.

Tertiò ex fructu multiplici, qui prouenit ex communiõne, de quo supra diximus. Hoc tamen præcipuè debet inducere homines ad frequentiam, quòd experimur multos varijs peccatis, & grauisimis irretitos, ex frequenti communiõne sic esse ad dominum conuersos, vt non peccasse videantur.

Tertia, non eadem frequentia omnibus est consulenda, præsertim laicis: sunt enim quidam, qui non multum pollent cognitione, & discretione, qua sacramenti dignitatem penetrent, vt rustici, & serui, & alij huiusmodi: & his sufficeret singulis mensibus semel communicare, donec magis à Deo per donum intellectus, & sapientiæ illuminarentur. Alij magis callent, sed cura domus, & familiæ, & negotijs secularibus occupati, non possunt ita mentem habere à cogitationibus terrenis alienaram; & his sufficeret singulis quindenis communicare. Alij, licet occupati negotijs, non tamen tantum distrahuntur, vt scholastici, & alij etiam coniugati; & his esset expediens singulis communicare dominicis. Frequentior communiõ non est in vniuersali consulenda, sed remittendum hoc est ad iudiciũ Confessariõrum; qui interius & exterius considerabunt diligenter, quid in particulari cuique sit magis expediens. De communiõnis frequentia, est singularis canon. August. de consecrat. dist. 2. quotidie communicare, nec laudo, nec vitupero; at singulis dominicis communicare, suadeo, & vehementer exhortor.

De Decimis.

CAPVT XX.

Vltimum Ecclesiæ præceptum est, de solutione decimarum, quòd habetur cap. tua nobis, de decimis. Et in alijs canonibus. Vide S. Thom. 2. 2. q. 87. & Summistas ver. decima.